

Jan Decorte ontroert als Prometheus

[Guido Lauwaert](#) Opiniemaker

19/11/15 om 11:35 - Bijgewerkt om 11:51

Bron: Knack Focus

Ook met 'Geboeid / Prometheus' toont Jan Decorte dat hij niet uitgepraat is. Dat hij met elke nieuwe productie dezelfde spijker op dezelfde kop slaat. Maar telkens met een andere hamer.

★ ★ ★ ★ ★

© Danny Willems

Jan Decorte heeft weer toegeslagen. *Prometheus geboeid* herwerkt, het meesterwerk van de Griekse tragediedichter, Aischylos [525-455]. Beide jaartallen van voor onze tijdrekening. *Fabrication original* Decorte. Dat zou tot een déjà-vu kunnen leiden en doet dat ook. Het mafste is

echter dat Decorte er opnieuw een draai aan geeft dat je geroerd bent door zijn talent om telkens weer het merg van het bot te vinden en toch respect behoudt voor lichaam en geest.

De Titaan Prometheus, een menslievende god, heeft Zeus geholpen diens vader van de troon te stoten, maar de nieuwe baas kwaad gekregen omdat hij de mens het vuur heeft gebracht en allerlei vaardigheden heeft geleerd. Als straf wordt Prometheus aan een kale rots vastgeketend. Daar kunnen de gieren lustig van hem snoepen, maar zijn lever, het favoriete gerecht van die lieve vogels, herstelt elke nacht, waardoor - extra wraak van Zeus - hij niet sterft maar blijft leven en lijden.

Vergiffenis en verlossing kan hij pas krijgen als hij aan Zeus diens zwakke punt vertelt. Het punt waarmee zijn heerschappij staat of valt. Vrouwen komen hem als troost beklagen [wat heb je daar in godsnaam aan?], en een paar goden passeren om hem te overhalen dat zwakke punt prijs te geven. Vergeefse moeite. Prometheus is koppig uit eergevoel. Maar ook om aan te tonen hoe dom Zeus eigenlijk is. Het zwakke punt, zoals blijkt uit de originele versie is zijn verhouding met Thetis, want daaruit zal een zoon geboren worden.

Waarmee Aischylos bedoelde dat een dictator maar kan heersen door bijkomende factoren bereid door mensen. Een koning blijft vorst door de hofhouding. Een fraai bewijs is de Duitse keizer Wilhelm II. Hij was almachtig tot zijn generaals hem op 9 november 1918 met de vinger wezen. Hij nam de trein richting Nederland en twee dagen later was de Eerste Wereldoorlog fini.

Jan Decorte heeft de titel gewijzigd. Wie niet goed oplet, ziet het niet, maar het is wel de zoveelste sleutel op het werk van Decorte. De tanden van de sleutel zijn fierheid, rebellie en het recht om het vrije woord vrijer te maken dat het al is. *Prometheus geboeid* is daarom *Geboeid / Prometheus* geworden. Koppigheid, verzet en vrijheid zijn de culinaire kruiden om enthousiast te worden over een gerecht. Dat wist de Romein Apicius al, de stamvader van het kookboek. Overgeheveld naar Decorte slaat die woordverplaatsing op de manier waarop de mens zich kan bevrijden van zijn boeien, zodat men al tijdens diens bestaan kan zeggen: die mens heeft waardig geleefd.

De hofhouding van Decorte helpt een flink handje mee om die les stem en beeld te geven. Voorop zijn vrouw Sigrid Vinks, en voor deze productie twee leden van De Roovers, Sara De Bosschere en Michael Vergauwen. Een pracht van een samenspel en individueel zeer gedreven, al was het jammer dat Sigrid Vinks' een licht schurend geluid produceerde [of was ze verkouden?] en Sara De Bosschere elke claus iets te zwak aanvangt, waardoor na rij vijf het raden is naar de beginwoorden.

Op het toneel vier uitkijktorens. Na een inleiding beklimmen de vier acteurs ze om er slechts een paar maal van af te dalen. De gebruikstaal van Decorte's producties is bekend. Het is even wennen voor wie niet vertrouwd is met zijn werk, maar eenmaal de aandacht op scherp vindt de toeschouwer een ketjeshumor à la Hergé en André Franquin, en bij die laatste vooral diens Guust Flater, die er een afwijkende maar heerlijke relativiteitstheorie op na houdt.

De voorstelling krijgt extra waardigheid door het lied *Nessun dorma*. Het is de laatste aria uit Puccini's laatste, onvoltooide opera *Turandot*. Hij mag / moet gezien worden als het credo van Jan Decorte. Begin en eind zijn de hoofdlijnen. Wat er tussen zit, is nadere verklaring. Eerste versregel: 'Niemand mag slapen! Niemand mag slapen!' Laatste: 'Ik zal overwinnen! Ik zal overwinnen!'

De projectie van Leonard Cohen die een lied zingt aan het eind is een cadeautje dat weinig toevoegt aan de voorstelling, tenzij men het ziet het slot van een synagoge, een gebedsdienst. Vooruit, eruit! Een danklied als dessert.

Opnieuw heeft Jan Decorte getoond dat hij niet uitgepraat is. Dat hij met elke nieuwe productie dezelfde spijker op dezelfde kop slaat. Maar telkens met een andere hamer.

Guido Lauwaert

GEBOEID / PROMETHEUS - Jan Decorte - productie Bloet, De Roovers en Kaaitheater - www.bloet.be - er is tekstboek, uitgave Bebuquin - www.bebuquin.be